

CLUJUL CRESTIN

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

ANUL I. No. 28-29.
Sămbătă 5 Octomvrie 1935.
Apare săptămânal
sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.
Numărul 1 Leu

Cavalerul lui Dumnezeu

Gânduri de 4 Octomvrie, ziua sf. Francisc.

Când pomenim numele sf. Francisc de Assisi, ne copleșește gândul scris în cartea «Urmarea lui Cristos»: «Toată viața lui Cristos a fost cruce și martiriu; iar tu cauți odihna și bucuria?».

Isus a murit pentru noi, fiindcă ne iubia. Răspunsul nu poate să fie decât unul: Eu vreau să sufăr pentru Cristos, îl iubesc pe Dumnezeu meu și dacă El a purtat crucea, voi purta și eu. Vreau să samăn cu El. Ori cât s'ar răsvrăti trupul meu împotriva sufletului, voi purta lupta aspră pentru biruința sufletului. Voi doborî «pofta trupului, plăcerea ochilor și trufia vieții» pomenite de sf. Ioan (I. 2, 16).

Această luptă nobilă o cere menirea noastră pe pământ.

Creatorul nostru este Dumnezeu. Dela El pornim, la El ajungem. Și nimic sub soare nu poate să ne mulțumească și să ne dea fericirea, decât Binele cel mai înalt, Dumnezeu. De aceea spune sf. AUGUSTIN atât de frumos: «Doamne

Sf. Francisc de Assisi în rugăciune.

Tu arăți îndeajuns, cât de mare ai făcut făptura Ta înzestrată cu minte. Nimic nu-i ajunge pentru odihna sa fericită din lucrurile cari sunt mai puțin decât Tine». Ori sf. TOMA atât de limpede descrie pe omul cu

mințe luminată și voință înaltă, zicând că mințea și voința sunt două brațe ale sufletului nostru, cari se întind după adevăr și bunătate, adică după Dumnezeu.

Când sf. Francisc în ziua de 3 Octombrie 1226 se apropia de sfârșitul vieții, cuvântul său într'aripat rostea preamărire lui Dumnezeu: Doamne să Te preamărească și sora mea Moartea. La sosirea medicului sfântul îi pune întrebarea, când se vor deschide pentru el porțile veșniciei?... Privea moartea cu veselie. «Presărați-mi cenușă pe cap», ceru dela frații cari îl înconjurau în clipele din urmă, «pentru că nu peste mult voi fi țărână și cenușă». Iar gardianului i-a cerut să-l desbrace, când va trage de moarte, pentru ca gol întins pe pământ să își poată da sufletul.

Ah, acel sfârșit de viață sfântă, într'o zi de toamnă cenușie, câtă lumină de credință vie a știut să reverse pentru toate veacurile:... Muribundul Francisc în amurgul zilei de 3 Octombrie nu plângea, ci cânta. Și răsunetul cântecului îmbrățișat cu veșnicia, era prins de freamătul codrilor din jurul Porțiunculei, și transportat până la Alverna, muntele care a fost martor al stigmatizării, sărutul curajului franciscan cu sulițele durerilor Calvarului creștin. Acordurile trubadurului săracuț dela Assisi, purtate pe aripi de vânt tomatic trezeau din somn păsările, frunzele, fiarele pădurilor, și făceau să tresară stelele de pe ceriu. Era cântecul unui mare artist al credinței. Sf. Francisc cu mâna pe coardele harfei lui DAVID, cânta psalmul 141:

Cu glasul meu către Domnul am strigat :
cu glasul meu către Domnul m'am rugat.
Vârșă-voiu înaintea lui rugăciunea mea :
necazul meu înaintea lui voiți spune.
Când lipsia dintru mine spiritul meu :

și Tu ai cunoscut cărările mele.

În calea aceasta, în care am umblat,
ascuns-au cursă mie....

Strigat-am către Tine, Doamne ; zis-am :
Tu ești nădejdea mea :
partea mea ești, în pământul celor vii...
Scoate din prinsoare sufletul meu :
Ca să mărturisească numele tău.
Pe mine mă așteaptă dreptii :
până ce vei răsplăti mie.

Trecu seraficul sfânt la cele eterne, pe buze cu aceste ultime cuvinte de psalm, în nota de veselie a cântecului, după ce cântec i-a fost toată viața, după cum spune și TOMA de CELANO, care i-a scris viața: «Mor-tem cantando suscepit», a înfruntat moartea cântând... Un stol de ciocărlii trecu, dând ultimul salut, peste chilia unde acum dormea somn etern prietenul lor, predicatorul desculț de altă dată...

Clipa morții sfântului Francisc de Assisi este praznicul de glorie al unuia dintre cei mai de elită luptători sub steagul lui Hristos cel răstignit.

Intr'o vreme când Petre Bernardone tatăl lui Francisc făcea comerț cu postavuri de lux, când cavalerii timpului de atunci visau numai chefuri, palate fastuoase și vânătorii cu aventuri războinice, un alt cavaler se ridică, soldat în armata ceriului, Francisc de Assisi, care în vrâsta de 23 de ani la Spoleto se decide eroinic a rupe cu moda nebuniilor lumești, și a sluji numai lui Dumnezeu, Stăpânul suprem.

Ca un simbol al chemării sale apostolice, primește dela Dumnezeu o indicație privitor la bisericuța ruinată din San Damiano: «Francisc, tu nu vezi că e distrusă casa mea, du-te reparaază-o»... Și solul cerului se execută.

La 24. II. 1208 la Porțiuncula chemarea lui Isus, prin rostul evangheliei: «Mergând propovăduiți că s'a apropiat împărăția ceriurilor: Să nu aveți aur, nici argint.. nici trai-

stă pe cale, nici două haine, nici încălțăminte, nici toiag : și intrând în casă ziceți: pace casei acesteia.. (Mat. 10)

Intâia **REGULĂ** pe care o urmează Francisc cu doi prieteni ai săi din Assisi, un anumit Petru și nobilul Bernard de Quintavalle, se reduce la trei porunci: 1) Vinde ce ai și vino după mine; 2) Să nu aveți nimic pe cale, nici aur, nici argint; 3) Celce vrea să-mi urmeze, să-și ia crucca zilnic și să vină după mine..

Din datinile lumii de pe atunci, **CAVALERUL LUI DUMNEZEU** sfântul **FRANCISC** smulge îndeletnicirile cavaleresti, pentru a aduce slavă singurului stăpân, lui Dumnezeu. Cântă ca un trubadur versetele cavalerismului francez, în cinstea lui Dumnezeu și numai lui. Spirit poetic și în acelaș timp feudal, trăiește în climatul cavaleresc alui Roland și al Cavalerilor Mesei Rotunde, iubind aventurile ca un Tancred. După ce e desmoștenit de tatăl său, se retrage în pădure, în mistica rugă a peșterilor singuratic: purtând ca îmbrăcăminte numai o cămașă și un mantou. Pe acest mantou își desemnează cu o cărămidă o cruce roșie, pentru a se asemăna unui cavaler dintr-un ordin militar. Iar când pe o potecă de munte întâlnește o bandă de hoși, le spune rituos: «Eu sunt crainicul marelui **REGE**».

Vestește Sărăcia, Abnegația și Sacrificiul, atât de puțin cunoscute lumii îmbuibate de pe atunci. Odată ce cunoaște voința lui Dumnezeu, înțelege să o și execute întocmai, cavalereste.

Pentru acest cavaler al Legii creștine, este o înaltă onoare să fie fiul

Sf. Francisc vorbește pasărilor.

și sluga lui Dumnezeu. E fericit că poate să sufere cât mai mult, după ce constată și meditează cea mai mare durere, cea a crucii, suportată de Stăpânul și Dumnezeuul nostru Isus Hristos.

În Cântecul Soarelui, minunatul Francisc, sărăcuțul dela Assisi, se aliază întregei creațiuni, pentru a preamări pe Dumnezeu Făptuitorul. Se face **FRATE** cu toate ființele: Soarele, focul, apa, peștii și pasărilor.

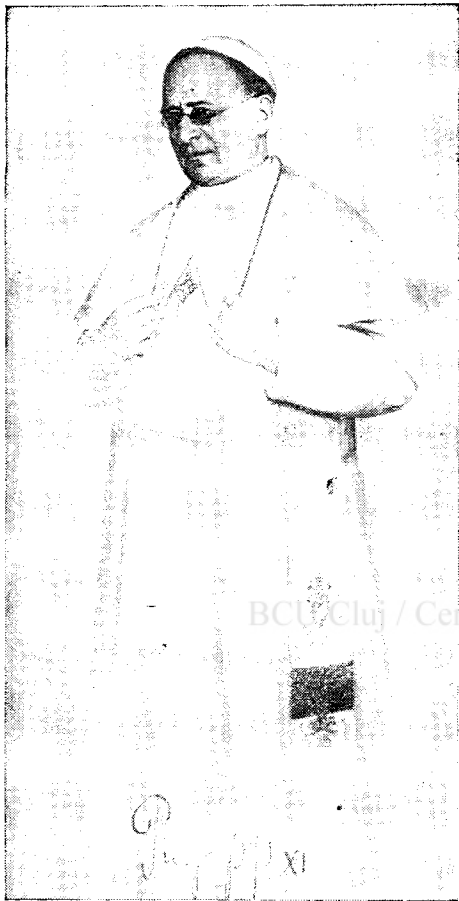
Sfinte Francisc, de ziua ta toți te pricepem, căci tu ne vorbești pe înțelesul tuturor, cu **SIMPLITATE**, și ne înflăcărezi inimile cu măsura de sinceritate a **PURITĂȚII**.

Bucură-te sfinte Părinte, oglinda virtuții și calea dreptății. Du-ne din pribegia pământească a trupului la împărăția cerească!

Dr. TITUS MALAI.

PAPA PIU XI despre Sf. Francisc

Preafericitul Părinte Papa Piu al XI, un distins terțiar al zilelor noastre, numește pe Sfântul Francisc de Assisi

Icoana înfrățirii universale*)

Desăvârșirea sufletului creștinesc intruchipată în Sfântul Francisc de Assisi, strălucește azi în lumina celor șapte veacuri fecundate de puterea lui binecuvântată. Neperitoarea putere a dragostei evanghelice, a cărei vrajă crește cu veacurile cari se perindă.

Icoana înfrățirii universale se desprinde din sufletul limpede a seraficului „Poverello di Assisi” întru care cuvântul Evangheliei ființă a luat.

Acțiunea tainică a desăvârșirii, mișcă și azi, după un lung șir de veacuri, până și sufletele departe de credință.

Pentru aceea binecuvântată este munca familiei franciscane și mari nădejdi ale așezate în această muncă, desfășurată, în lumina vieții marelui sfânt.

Impreună cu fiii lui, prăznuiește biserica întreagă și prăznuiește lumea peste hotarele ei, al șaptelea centenar, plin de admirație.

Facă Domnul cu darul său ca urmând

„un alt Isus Hristos”, fiindcă s'a arătat pentru oamenii din timpul său și pentru cei din veacurile viitoare ca un Hristos reînviat. Il propune ca model de urmat și îndeamnă pe episcopi ca să redeștepte în popor spiritul și practica evangheliei după pilda Sf. Francisc. Arată că este de o importanță deosebită în apostolatul Sf. Francisc instituirea *Ordinului Fraților de Pocăință*, mai numit Ordinul al Treilea sau Ordinul Terțiar. Aceste din motivul că prin Ordul al treilea se pune temelia unei reînnoiri sociale radicale după cuvântul evangheliei.

Acest Ordin a fost îmbrățișat de foarte mulți Papi, Episcopi, și regi, fiindcă îi vedeau importanța netăgăduită.

*) Vezi Centenarul VII dela moartea Sf. Francisc [Hălducești].

cu toții cărarea ce Ne-a arătat, să se înstăpânească tot mai mult în suflete și în sânul popoarelor „spiritul îndreptării și al păcii.

Spre aceasta cerșesc dela Atotputernicul din tot sufletul să binecuvânteze munca urmașilor sfântului Francisc.

Episcop Dr. IULIU HOSSU.

CUVANTAREA

rostită de Sf. Francisc înaintea Papei Inocențiu III pentru a dobândi aprobarea Ordinului mondial înființat de el.)*

Preafercite Părinte! Era odată o copilă foarte frumoasă, dar săracă și nebagată în seamă și surghiunită la marginea unui pustiu. Fiul regelui a auzit despre ea și cuprins de o iubire arzătoare s'a dus s'o caute. Aflând-o în acel loc părăsit și în starea aceia de mizerie nu numai că n'a desprețuit-o, ci a iubit-o și mai mult și și-a luat-o de mireasă. Nunta s'a făcut fără alai și fără pompă, și a fost o căsătorie fericită, din care s'au născut mulți urmași. Toți fiii, cari au fost rodul acestei căsătorii norocite reoglindeau în frumusețea feței și în ținuta persoanei maiestatea regală a tatălui și frumusețea nevinovată a mamei. După ce au petrecut câțiva ani grei în locul acela singuratic, însfârșit au fost chemați să ia parte la splendoriile și bogățiile împărăției tatălui lor.

Preafericite Părinte! Trebuia să vă spun eu, cine este conila aceea și cine este tiul regelui? Cuvântul lui Dumnezeu, Unul-născut Fiu al Împăratului suprem, din nemărginita sa iubire a pribit din cer la desprețuitele frumuseți ale casei și scumpei conile, care este paupertatea și a văzut, că deși ea este vrednică de stimă și de onoare, era totuși urgisită și surghiunită din societatea omenească. El s'a înamorat de ea și și-a luat-o de mireasă și și-a servit cu ea cununia într'o peșteră dărăpănată într'o ieseală sărăcăcioasă. Și a iubit-o cu credință, a iubit-o cu statornicie, a iubit-o atât de mult, încât n'a vrut să se despartă de ea nici în chinurile crucii, ci în strânsă unire cu ea și-a dat răsufierea din urmă. Din logodna lui Isus cu paupertatea s'a născut o fami-

lie imensă, Biserica catolică, care se lăstește în toată lumea și se continuă peste secole.

Adevărații fii ai lui Isus Hristos, pe când poartă în ei sigilul măririi divine a Tatălui, poartă totodată și icona și frumusețea mamei. Sufletul lor nu este robit de bogățiile pământești; inima lor aspiră la comorile cerești; sunt săraci, dacă nu de bogății, cel puțin de alipirea față de ele, și pe când acum duc o viață de jertfă și sunt uitați și desprețuiți de lume, vor fi chemați odată să intre în împărăția Fiului lui Dumnezeu.

Fiii Sf. Francisc, imitându-l în toate pe marele lor fondator sunt generația nouă, numeroasă ca nisipul mărilor, rodul uni-rei sfinte dintre Fiul Împăratului cereș, Isus Hristos și sfânta paupertate. Ei sunt săraci nu numai pentru că și-au deslipit inima de bunurile pământești, ci săraci sunt pentru că le-au și abandonat aievea.

Eu doresc marelui Ord Franciscan, ca nici odată să nu-și uite de marele său sfânt Fondator, care—pare că—mai mult, ca ori și care altul s'a inspirat, și a tradus în fața spiritului paupertății dumneze-escului Fiu Isus Hristos. Atunci am nădejde, că și provincia românească a ilu-strului ord franciscan își va lua partea sa de însemnată contribuție la reînnoirea sufletească a poporului românesc. În sânul cărui sunt comori sufletești așa de bogate și de alese, pe cari sfânta menire avem cu toți să le desgrobăm și să le facem să strălucească la lumina zilei spre mărirea marelui Dumnezeu.

Episcop ALEX. NICOLESCU

*) (Vezi „Centenarul VII.”)

CÂNTEC

în cinstea Sfântului Francisc

În ceruri printre Serafimi
E locul tău firesc:
O dintre Sfinți cel mai aprins
De foc dumnezeesc.
Francisc, tu care-ai ars atât
De-a lui Hristos iubire;
Încât asemenea ai fost
Cu dânsu'n răstgnire.

N'ai fost merit pentru Hristos
Ca sângele să verși,
Dar ți-a fost dat ca focu-ți sfânt
În lume să-l reverseși:
S'ai răspândit în lung și'n lat
Văpaia-ți ca o mare,
Pe mulți pe urma ta i-ai tras
L'a lui Hristos urmare.

Sărac, de lipsuri istovit,
Slăbit de pocăință
Durere sfântă respira
Întreaga ta ființă:

Cu crucea drept stindard în mâni,
Vestind noaua-ți solie,
Te-ai arătat a lui Hristos
Închipuire vie!

Zăcea 'n păcate, 'n rele adânci
Căzută lumea greu,
Dar s'a trezit la glasu-ți sfânt,
S'a 'ntors la Dumnezeu:
Și printre spini au răsărit
Flori de virtute rară;

Bisericii i-ai înnoit
Puterea seculară.

O, tu ce fala-acestei lumi
Privit-ai cu dispreț,
Fă ca să crească și în noi
Al pocăinței preț:
Să sece într'al nostru piept
Iubirea pământescă;
Aprinde-a noastre inimi reci
De flacăra cerească!

P. Fr. MATTAS

CÂNTECUL FĂPTURILOR

*Prea Înalte bune Doamne, tie-ți dau fără nctare
Orice laudă și slavă, orice binecuvântare.
Tie singur se cuvine toată cinstea îngerească
Omul însă nu e vrednic sfântul nume să rostească
Să te laude, Stăpâne, strălucitul frate soare,
Ce dă zilelor lumină, florilor le dă culoare.
E frumos. puternic mare și'n scipira-i minunată,
Prea Înalte, milostive, la făptură te arată.
Să te laude, Stăpâne, sora lună și voi stele.
Ce sunteți podoaba nopții credincioase santinele.
Să te laude, Stăpâne, vântul, scumpul nostru frate,
Ce, când vrea, întreg pământul într'o clipă îl
| străbate.
Să te laude, Stăpâne, sora apă cristalină,
Ce-i curată și plăcută, pe'nsetați ea îi alină.*

*Să te laude, Stăpâne, focul frate fără vînd,
Când e frig ne dă căldură, când e noapte dă lu-
[mină.
Să te laude, Stăpâne, și pământul, mama noastră,
Ce producetrandafirul, viorica cea albastră.
Să te laude, Stăpâne, cel ce iartă din iubire,
Cel ce'ndură pentru tine nedreptăți și prigonire.
Fericți cei blânzi și pașnici vrednicii, ei multe-a
[dună,
Si primi-vor, Prea Înalte, paradisul drept cunună.
Să te laude, Stăpâne, sora moarte cea trupească,
Care intră orișunde, chiar și'n camera regească.
Vai de cel ce moare, Doamne, săvârșind neleguire.
Fericit cel drept cări zboară la eterna jericire.
Lăudat să fi, Stăpâne! strige azi orice ființă,
Cu iubire și cu cinste și cu sfânta umilință.
Sf. FRANCISC DE ASSISI
[Traducere de Păr. Anton Tălmăcel]*

Puterea Crucii

Un vechiu scriitor, povestește următoarea întâmplare: Un tânăr bogat. avea patima beției și a jocului de cărți. Într-o noapte. după ce și-a pierdut la cărți întreagă averea, făcându-și în plus și o mare datorie, înfuriindu-se a început să blesteme și să injure pe Tatăl Ceresc zicând: „Dacă mai poate bată-mă și mai rău” — și pedeapsa n'a întârziat.

Încă în aceia noapte, în drum spre casă, i s'a răsturnat trăsura, iar necredinciosul și-a rupt un picior căzând. A zăcut mult, însă în loc să cunoască pedeapsa Lui Dumnezeu și să se îndrepte, el zicea: „Are plăcere în perirea mea, deci osândească-mă”.

Pe când zicea aceasta, intră servitorul lui în cameră și-i zise: „Stăpâne, cel cel mai bun prieten al D-le este aici și vrea să și ia rămes bun”. „Cine-i? întrbă bolnavul — să între”. Atunci sluga credincioasă, scoase de sub mantaua sa Crucea și-i zise: Iată dragă stăpâne Acesta-i prietenul D-tale cel mai bun; Isus Hristos, care nu-ți dorește osândirea, căci și pentru D-ta, pentru sufletul d-tale și-a vărsat sângele pe Cruce”.

Consternat și cutremurându-se privi hулitorul la Cruce. „O Isuse! strigă el. Tu mă iubești, iar eu?”

Lacrimi de durere și de pocăință i-au isvorât din ochi și s'a vindecat atât trupește cât și sufletește. De atunci s'a îndreptat și întreagă viața i-a fost încununată cu coroana florilor faptelor creștinești și ale recunoștinței.

Titlica Domșă

Sf. Francisc pe urmele lui Isus

— Meditație —

Singurul scop ce l-a avut Sfântul Francisc, a fost să placă lui Isus. iubindu-l mai presus de orice altceva. El vedea în Isus adevărata viață care ne susține, virtutea ce ne însufletește, știința care ne călăuzește, binele care ne îndeamnă, mântuirea care ne vindecă. Aceste gânduri îl făcea să se unească cu Mântuitorul din toate puterile sufletului său.

Iubirea are puterea de a contopi sufletește cele două ființe cari se iubesc. Ele au acelaș gând, aceeași dorință și aceeași voință. Sufletul lui Francisc a fost ca și ceara moale care primește urmele sigilului: el a primit în sine sufletul lui Cristos; mai mult, el a fost transformat

în spiritul lui Cristos, fiindu-i și trupul său rănit de sfintele stigmatе (ranele lui Isus). Priu aceasta el devine un alt răstignit.

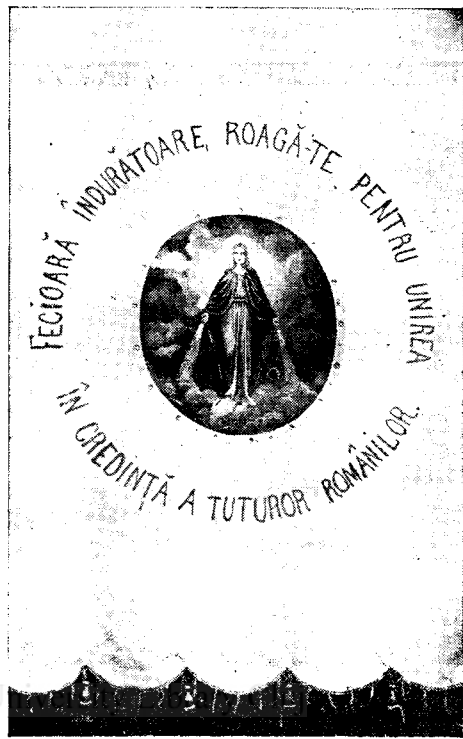
Tu creștine silește-te să urmezi pe acela care ți-a fost dat de călăuză. Iubește pe Dumnezeu, cum l-a iubit Sfântul Francisc. Gândește-te la El fără încetare, caută plăcerea să auzi vorbind de El, cercetează-l în biserici, rabdă orice pentru El, și nu căuta decât un singur lucru, de a face sfânta și preainalta lui voință. Așa vei deveni asemenea lui Francisc, și se va întipări în tine, pe cât e cu putință, Isus, calea adevărul și viața noastră. —

Ordinul al treilea: Terțiarii.

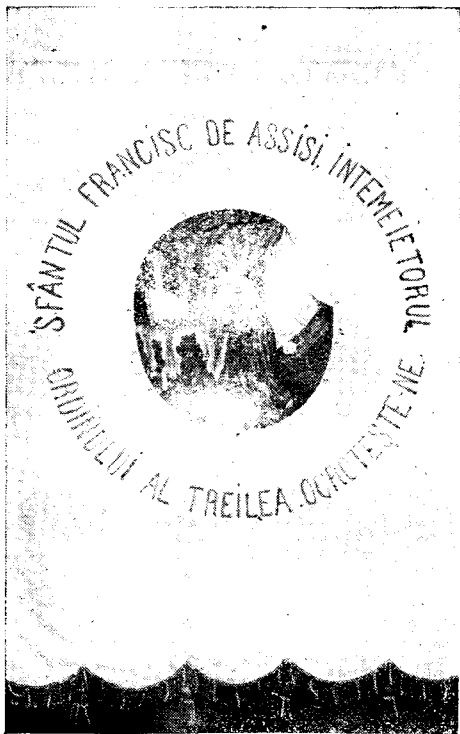
Sf. Francisc de Assisi a întemeiat trei ordine religioase, deosebite prin chipul cum ni se prezintă, dar strâns unite prin scopul ce-l urmăresc.

Ordinul întâi este pentru călugări. *Ordinul al doilea* este pentru călugărițe. *Ordinul al treilea* sau *Terțiar* numit de Sf. Francisc *Ordinul Pocăinței* este pentru creștinii cari trăiesc în mijlocul lumii, în familie sau în viața de căsătorie, dar

cu dorința vie de a-și mântui sufletul. Acest ordin pune la îndemâna credincioșilor mijloacele de lipsă pentru a putea

MAICA DÔMNULUI
(Icoană pe steag)

Sf. FRANCISC
(Icoana de pe steagul Terțiarilor din Cluj)

ținea mai ușor poruncile lui Dumnezeu și a înainta în desăvârșirea creștinească. Papii și Episcopii din întreagă Biserica au dat tot concursul la răspândirea acestui ordin, îmbogățindu-l cu foarte multe indulgențe și privilegii. Așa, Papa Grigore al IX, declară că *nu este scutit de greșală cel ce ar împiedeca pe cineva ca să se facă Terțiar și afurisește pe oricine care ar îndrăzni să vorbească rău de acest sfânt Ordin.* Ordinul al treilea nu impune ținerea altor porunci decât acele la cari sunt obligați toți creștinii. Prin regulile ordinului se ușurează numai ținerea acestora.

Dacă membri din un motiv sau altul nu pot ținea toate regulile cari sfătuesc mai mult decât poruncile Dumnezești sau Bisericești, ei nu cad prin aceasta în nici un fel de păcat, decât, doar că nu se folosesc de privilegiile sufletesti cu cari sunt împreunate practicarea acestora. Ordinul al treilea deci nu aduce absolut nici o sarcină credincioșilor, decât numai foloase. Terțiarii sunt o Asociație ordonată și disciplinată după chipul ordinelor călugărești, fără de a avea se-

veritatea acestora, împărtaşind membrilor ceva din viața acea sublimă de mănăstire.

În Cluj abia de un an și jumătate este înființat Orcul Terțiar pentru credincioșii gr. catolici, de către P. Dr. Dominic Neculăeș directorul Ordinului al III-lea franciscan, iar astăzi acesta este bine organizat, numărând peste 200 de frați zeloși, la cari se adaugă continuu. Frații se întrunesc regulat, dezvoltă activitate socială și caritativă, răspândesc presa bună și împărăția lui Dumnezeu cu graiul, cu pilda și cu rugăciunea. Predici li s'au ținut mai multe de către Păr. Canonic V. Bujor, I. Agârbicianu, Dr. Titus Malai etc..

Și noi împreună cu Papa Leon al XIII: „*Sfătuim pe toți creștinii ca să intre în această sfântă oaste a lui Hristos*“.

Sf. Francisc și sărăcia

Între virtuțile care au făcut pe Sfântul Francisc strein păcatelor lumești, îngrozitor pentru diavol și asemănător lui Cristos, primul loc îl ocupă *Sărăcia*. Vorbele, Faptele, Pildele, totul în viața acestui om alui Dumnezeu, propovăduia desrobirea evanghelică (desfacerea de orice plăcere deșartă). În aceasta a avut ambiția să fie cel dintâiu dintre toți. Sărăcia era stăpâna sa, soția sa, și prietena sa; Spre ea se îndrepta tot sufletul, fiindcă ea a fost tovarăsa nedespărțită a fiului lui Dumnezeu. El s'a unit cu ea într-o legătură atât de strânsă, încât n'a voit să fie lipsit de ea nici pentru o oră. Câtă grije avea să nu o vatemel! Deslipire totală de orice lucru, lipsa chiar de strictul necesar, lipsire și în ce privește locuința, înbrăcămintea, și hrana; totul era sărac în ținuta lui și în jurul lui.

Suflete creștine, cumpănește bine acest cuvânt al Sf. Francisc: „Sărăcia este o virtute din Ceriuri care ne face să disprețuim și să călcăm în picioare lucrurile pământești și trecătoare. Ea îndepărtează piedicile cari opresc sufletul să se unească liber cu Dumnezeu. Sufletele într'adevăr cuprinse de sărăcie au o agilitate (sprinteneală) misterioasă ce le îngăduie să se ridice spre înălțimile cerului. Ea este păzitoarea umilinței și iubirei.

Bogăția nu înseamnă fericire

Cei mai mulți oameni cred că o viață în bună stare, lipsită de grija zilei de mâine, o viață comodă și fără greutate, este cea mai mare fericire la care poate râvni omul. Dar cercetând puțin mai adânc se vede că nu esle tocmai așa.

Nu poți fi fericit numai prin faptul că ești bogat. Averele e o unealtă, o poți folosi bine sau rău. Vei fi deci fericit sau nenorocit, după cum ai folosit-o.

Din nenumăratele pilde și întâmplări, de cari sunt pline paginile istoriei, amintim una. Un mare Calif (impărat) arab, cu numele *Abderrahman* a fost favorizat de noroc ca puțini alți domnitori. Stăpâna în liniște un imperiu întins, a cărui granițe se lărgeau mereu. Bogății uriașe curgeau spre capitala sa Cordova (în Spania). Aici își zidi un palat atât de frumos, încât mulți l'au socotit una din minunile lumii. Nu s'au întâmplat răscoale sau nemulțumiri în timpul domniei lui. Totuși în sufletul lui nu era mulțumit. Era cuprins de o întristare adâncă. Spre sfârșitul vieții devine posomorât cu totul, atins de un fel de nebunie. Înainte de moarte lasă în scris un bilețel cu următorul conținut: „*Am domnit cincizeci de ani, am avut putere, onoruri, plăceri toate din belșug. Nu mi-a lipsit nici un bun pământesc. Dacă îmi număr toate zilele fericiri mele, din tot timpul domniei mele, abia aflu 14*“.

Învățătură pentru nesăturații de bogății și plăceri.

INFORMAȚIUNI

Exzellența Sa Episcopul Dr. Iuliu Hossu, va sfinși steagul Ordinului terțiar franciscan gr. catolic din Cluj, Duminecă în 6 Octombrie c. la litughia mare în Biserica Catedrală. —

A apărut la mănăstirea Bixad cartea: „Ciasuri de închinare“ vizite Euharistice și Mariane pe fiecare zi din lună — de Sf. Alfors de Liguori. Traducere de Păr. Fr. Hubic. O recomandăm ca foarte bună. Prețul 20 Lei.

«Când popoarele vor înbrățișa Ordinul al treilea, atunci societatea se va întoarce pe calea cea bună, care i-a arătat o Creatorul său» (P. Leon XIII.)

«Biserica va dobândi triumful său prin Ordinul al III-lea» (sf. I. Vianey).

«La împlinirea împăcării și reformei generale (creștinești) a contribuit mult ordinul al III-lea». (Papa Piu XI).